

za vogel častnik, se je ozrl Azbad za njim, cinična guba ob ustnici mu je zaigrala in polglasno je izpregovoril:

„Poznam vas! Kleti hinavci!“

In danes je vstopil nenadoma pod zaveso s ponosnim korakom Azbad. Vsi so vztrepotali, vsi se poklonili in povsili oči. Magister equitum je pa korakal med njimi ponosen, z dvignjenim čelom. Prav tikoma vrat je potegnil oblastno z nogo krasen stolec

Ko je ošabni palatinec, ležeč po dolgem na tleh, poljubil drobni biser na koncu svilenega sandalčka, se je dvignil na kolena:

„Sveta despojna! Najnevrednejši hlapec prosi milosti!“

Teodora je z drobno roko trčila ob zlato naslonjalo v znamenje, da naj govori.

„Prihajam kot grešnik, vračam se kot izgubljeni sin . . .“

CVETLIČNI KORSO V OPATIJI

in sedel nanj, da se je vsul snop solnčne luči na njegov zlati oklep. Od bleska je zaščemelo zavidljivce po očeh in srce se jim je skrčilo v prsih. Zakaj Azbadovi zaničljivi pogledi so oznanjali zmago.

Preteklo je komaj nekaj trenutkov, ko sta dva evnuha dvignila zaveso in mu velela vstop k despojni v zlato dvorano. Zavesi sta se strnili, pogledi vseh čakalcev so se zapletli v rese in prodirali skozi ne vidni prostor. Vsi so čutili, kako je trčilo koleno na tla, kako je tiho šumelo po preprogi, ko se je magister equitum bližal despojni.

Teodori se je razlila tiha slast po licu. Zgledala se je v zlato sfingo, na katero so se vsipali žarki skozi blesteče fenicijsko steklo.

„Prihajam, da poravnam nekaj svoje krivde. Epafrodit, žlahtnik peklenškega psa Cerbera — je pokopan v morju!“

Azbad je komaj vidno obrnil oči pod trepavnicami, da bi razbral vtisk te novice na Teodorinem obrazu.

Ona pa ni obrnila pogleda od sfinge. Z belimi, prozornimi prsti je zatrepala po naslonilu in rekla: